

CRISTINNE C.C.

EPHIALTE

— PARTEA a IV - a —

ÎMPLINIREA UNUI
COȘMAR

EDITORI:

Manager Iuliana Răducanu
Referent Elena Dițu

COPERTĂ:

Amalia Chițulescu

CORECTURĂ:

Mihaela Hură

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cristinne C.C.

Ephialte / Cristinne C.C.. - Brașov: Creator, 2021

5 vol.

ISBN 978-606-029-470-2

Partea 4: Împlinirea unui coșmar. - 2021. -

ISBN 978-606-029-474-0

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2021

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România

E-mail: editura@libris.ro

Tel.: 0720 539533

Libris
ȘT.O.IOSIF

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **Libris**

CUPRINS

CAPITOLUL I

Propunerea lui Felix · 7

CAPITOLUL II

A fi sau a nu fi... ucigaș de Umbre · 16

CAPITOLUL III

Mia amore · 20

CAPITOLUL IV

Decizia plecării · 30

CAPITOLUL V

Pregătiri · 34

CAPITOLUL VI

Familia Generalului Șanta · 38

CAPITOLUL VII

Dezastrul · 48

CAPITOLUL VIII

Wagnera 16 · 53

CAPITOLUL IX

O alegere nu este niciodată simplă · 55

CAPITOLUL X

Privește la ce lași în urmă · 72

CAPITOLUL XI

Cele trei alegeri · 77

CAPITOLUL XII

Rămâi cu mine aici, până la sfârșit · 101

CAPITOLUL XIII

Ce nu te omoară te face inconștient · 111

CAPITOLUL XIV

Lumea trebuie să afle · 131

CAPITOLUL XV

Insula Lastovo · 148

CAPITOLUL XVI

Te predai un timp mie? · 156

CAPITOLUL XVII

Nici măcar nu am apucat să o cunosc · 167

CAPITOLUL XVIII

Ai pierdut doar o luptă, nu și războiul · 176

CAPITOLUL XIX

O idee... teoretică · 187

CAPITOLUL XX

Succesul lui Andreas · 202

CAPITOLUL XXI

Din nou în Vertica · 217

CAPITOLUL XXII

Dacă nu avem de ales, cu drag suntem de-acord · 227

CAPITOLUL XXIII

Conferința de Presă · 245

CAPITOLUL XXIV

La granița dintre realitate și vis · 259

CAPITOLUL XXV

Sfârșitul unui Coșmar · 269

CAPITOLUL XXVI

SUPREMUM VALE · 283

EPILOG · 296

CAPITOLUL I

PROPUNEREA LUI FELIX

„Încingeți-vă spada la danțul cel de moarte,
Aci vă poarte vântul, cum știe să vă poarte
A țopăi în joc!
Aci vă duceți valuri în mii batalioane,
Cum în păduri aprinse, mânat în uragane,
Diluviul de foc.

[...]

Cad putredele tronuri în marea de urgie,
Se sfarmă deodată cu lanțul de sclavie
Și sceptrele de fier;
În două părți infernul portalele-și deschide,
Spre-a încăpea cu mia răsufilele hâde
Tiranilor ce pier!

[...]

În darn răsună vocea-mi de eco repetită,
Vă zguduie arama urechea amorțită
Și simțul leșinat;
Virtutea despletită și patria-ne zeie
Nu pot ca să aprinză o singură scânteie
În sufletu-nghețat.

Și singur stau și caut, ca uliul care cată
În inima junimii de viața-i dezbrăcată
Un stârv spre-a-l sfâșia;
Ca pasărea de zboru-i din ceruri dizmețită,
Ca muntele ce-n frunte-i de nouri încrețită
Un trăsnet ar purta.”

Mihai Eminescu, Junii corupți

Soarele sclipea în tabla lucioasă de pe acoperișul clădirii din față, razele ricoșând de pe suprafața încinsă direct în fereastra înaltă de la care mă găsisem să contemp lu agitația de pe străzile curate și cochete ale Verticăi.

Un sentiment de neliniște mă chinuia deja de ore întregi și părea să se intensifice cu fiecare minut ce se adăuga discuțiilor interminabile și amânării deciziei de a porni înspre Split.

Când se hotărâse susținerea „cruciadei” dorite de Consiliul Ephialtelor împotriva Umbrelor, îmi imaginasem o incursiune rapidă prin locurile în care bănuiam că se ascundea Victor și... și cam până acolo înaintasem cu scenariile legate de curajoasa inițiativă.

Mișcarea propusă de tâmpitul de Demetrios nu o consideram nici înțeleaptă, dar cu atât mai puțin oportună.

Nu duceam lipsă de motive pentru a visa la mecla ferchezuită a lui Victor plecată și umilă la picioarele mele, cu impecabilul și nelipsitul său costum, terfelit și plin de praf, mângâind asfaltul în timp ce mai-marele prinț să mă implore să-l cruț. Pe cât de ridicolă ar fi putut părea o asemenea năzuință, mă delectam cu posibilul moment de umilință și cu gustul seducător al unei împrejurări similare încă din după-amiaza în care am fost nevoit să asist la imaginea Alisiei îngenuncheată lângă pantofii lustruiți ai nenorocitului. Dar chiar și fără minunata amintire ce-mi curma pofa de mâncare de fiecare dată când mi se proțăpea în gând, tot aveam suficiente motive să-mi doresc să dau cu Întunecimea Sa de toți pereții. Mi-ar fi fost oricum suficientă tragedia provocată lui Kay de către minionii săi.

Toată revolta mea nu însemna nimic în comparație cu suferința provocată umanității. Cine să îi condamne pe oameni pentru pornirile ucigașe și nerăbdătoare de a eradica atacurile de care Umbrele se făcuseră vinovate de-a lungul timpului și de a se răzbuna nu doar pentru moartea atâtor semeni, dar și pentru ignoranța în care au fost ținuți?

Și totuși, nu citeam disperarea în ochii celor ce îi reprezentau, așa cum nici în mine nu găseam o ură desăvârșită, crudă și înfometată de răzbunare.

Nici pe chipurile și în atitudinea fraților Iacob nu descoperisem înverșunarea de a-l răstigni pe Victor, deși le cunoșteam deja prea bine ferocitatea cu care își iubeau și protejau sora mai mică, supusă chinurilor nu doar o dată de către Umbre.

Dar iată că în clasamentul celor mai aprigi doritori de război cu Umbrele nu ocupam primele locuri nici eu, nici omenirea cu ai ei conducători, nici măcar gardienii neobosiți ai Alisiei. Nu. Nici pe aproape. Membrii Consiliului Ephialtelor se zbăteau prin comisii, întrevederi și mese rotunde, proclamând cu însuflețire cum confruntarea cu Umbrele nu mai putea fi amânată, anihilarea lor fiind o necesitate mai mare decât aerul. Era adevărat că nu toți manifestau același patos precum Demetrios și cei doi fani ai săi – Osgar și Casia – dar nici nu își contraziceau reprezentantul.

Iar mie tocmai această vehemență îmi trezea tot felul de porniri ucigașe la adresa lor, și nu la cea a adversarului evident al războiului ce stătea să izbucnească.

În realitate, pentru o sinceritate pe care mă feream să o dezvălui de față cu altcineva cu excepția lui Felix, mă vedeam nevoit să recunosc faptul că îl uram pe Demetrios și, în general, pe cei din Consiliu, cu o pasiune cu mult mai furibundă decât aversiunea pentru Victor și Umbrele sale.

Da, Prințul Întunecat își declarase intenția de a o ucide pe Alisia sau necesitatea de a recurge la o asemenea măsură sau dracu' să-l ia și pe ăla cu logica lui tâmpită și înțeleasă doar de el, dar până la un punct (și doar în sinea mea) îi dădeam dreptate Alisiei. Victor avusese ocazie după ocazie să-i curme viața sau măcar să se străduiască – să-și dea cu adevărat silința – să o facă. De fiecare dată alesese să nu meargă până la capăt.

În confruntarea de lângă Cheile Nerei, în grandioasa sală din palatul fosilelor Consiliului, ba chiar și pe acea stradă pustie, nu i-ar fi trebuit mai mult de o suflare pentru ca Alisia să înceteze să existe.

Doar gândul și panica îmi ridicau părul pe ceafă. Un mârâit involuntar mi-a vibrat în gât și am realizat că strângeam pervazul ferestrei abia când acesta a trosnit ușor sub forța degetelor încleștate în jurul lui.

Clar, afecțiunea mea pentru Victor putea fi măsurată doar în valori negative, dar totuși, de fiecare dată când a avut-o pe Alisia la cheremul său, a evitat să o omoare. Nu erau simple întâmplări. A ales să o lase să trăiască. În unele dăți aducând-o în stări deplorabile, dar vie.

Consiliul? Insecta aceea fosilizată de Demetrios? Nu i-au oferit nici măcar o șansă la replică. Au dat sentința, au condamnat-o la moarte și au trecut la executare în următoarea secundă. Fără milă. Fără scrupule. Doar pentru a-și putea ei târî în continuare robele îmbâcsite de aroganță și putregai pe holurile palatului în care stăteau ascunși.

Au concluzionat că Alisia poate conduce la un eventual avantaj al Umbrelor față de ei și nimic altceva nu a mai contat. Nici că eliminarea ei însemna uciderea cu sânge rece a unui seamăn de-al lor, nici că Alisia nu purta vreo vină pentru acțiunile lui Victor, nici că nu dețineau suficiente dovezi pentru a o considera cu adevărat un pericol.

Nu au așteptat să înțeleagă, nu au dorit să asculte de rațiune. S-au repezit să treacă direct la executarea unei sentințe nedrepte.

La fel se grăbeau și acum. Iar dacă dădeau dovadă de atâta nerăbdare, ceva era mai putred decât motivele pe care le vehiculau cu atâta fervență.

Și fără ura palpabilă la adresa lor, aproape personificată, pe care o dezvoltasem și-o crescusem mare, și tot mi-ar fi trezit o groază de suspiciuni disperarea cu care își doreau să vâre bățul prin gardul după care mocneau tăcute Umbrele.

Zilele treceau cu toate aceste discuții, iar eu aveam la dispoziție prea mult timp cu gândurile mele. Nu fusese niciodată o alegere înțeleaptă să fiu blocat într-un singur loc, cu țintele urii pasionale fluturându-și robele pe sub nasul meu și fără antidotul meu personal (cu ochii verzi) împotriva monstrului din mine să mă echilibreze.

Senzația apropierii unui Ephialt mi-a gădilat simțurile și am știut exact cine va da buzna în cameră chiar înainte ca impertinentul să lovească ușa de perete cu finețea unui buldozer. Un zâmbet larg mi-a înflorit pe față și m-am întors dinspre geam, așteptând iminenta apariție.

Cu precizia unui ceas elvețian, Felix a pătruns în încăpere și, imediat ce a dat cu ochii de mine, s-a strâmbat nemulțumit.

— Mă irită cumplit camuflajul ăsta al tău!, mi-a reproșat pentru a nu știu câta oară, provocându-mă să-i rânjesc chiar mai satisfăcut.

Pe unul el, faptul că nu mă putea simți cu toate abilitățile sale fantastice de Ephialt, dar perfect conștient că apropierea lui îmi apărea în minte clară precum săgețica de pe o hartă electronică, îl aducea în prag de paroxism al frustrării. Evident, satisfacția mea creștea direct proporțional.

— Te caut de-o oră, a continuat, trântind ușa în spatele său și înaintând spre baia care se afla în dreapta camerei.

L-am urmărit nedumerit. Nu de remarcă privind timpul irosit pentru a mă căuta – pe care o știam o exagerare de proporții, întrucât nu aveam dubii că era la curent în permanență cu locația fiecăruia din grupul nostru – ci de hotărârea cu care a pășit în interiorul băii.

Ce naiba face în baia mea?, m-am trezit întrebându-mă, primul gând fiind că-și aranjează freza, care mereu era atât de impecabilă, încât nu i se clintea niciun fir de păr.

Câteva secunde mai târziu însă, l-am auzit golindu-și stomacul și m-am strâmbat involuntar.

— Ce naiba e cu tine?, am întrebat, deși nu prea aveam chef să-mi răspundă.

— M-am întâlnit la o discuție cu un om al generalului. Am vrut să-mi pun la punct niște aspecte legate de securitate pentru când pornim spre Split, a răspuns înfundat, încă în baie, apoi și-a clătit gura cu zgomot și a revenit în încăpere.

L-am privit cu sprâncenele ridicate, abia abținându-mă să nu râd. Explicația lui nu avea cum să se rezume doar la atât și așteptam continuarea, pe care o bănuiam deja.

— La ce te strâmbi așa la mine?, a întrebat când mi s-a alăturat lângă geam. Știi doar că oamenii altfel își despletesc limbile când îi acompaniezi la un pahar, două de alcool. M-am sacrificat pentru a crea o atmosferă propice unei discuții libere și detaliate, a explicat pe un ton serios.

Prea serios. Atât de serios, încât imaginea reală a poveștii mi s-a conturat chiar mai clar.

— Îhââm, m-am limitat să exprim, deja făcând eforturi serioase pentru a-mi ține râsul.

— Nu te mai hlizi! Unii n-au avut norocul tău de a-și păstra funcționalitatea papilelor gustative și a unui sistem digestiv. Nici nu-ți imaginezi ce amintiri frumoase cu tot felul de mâncăruri și băute mi-au rămas în cap de prin adolescență, a zis cu un zâmbet contemplativ pe chip.

Pe al meu l-am simțit scurgându-se de pe față, umbrit de imagini din propria adolescență.

— Mda... Oricând dorești, putem face schimb: îți fac cadou papilele mele gustative cu tot cu sistemul digestiv funcțional, iar tu-mi lași mie amintirile tale din adolescență, i-am răspuns căzut pe gânduri.

Felix mi-a aruncat o privire serioasă de data asta, apoi m-a lovit încet pe umăr.

— Toate au rostul lor, chiar și în lumea asta tâmpită în care trăim, Max. Trecutul tău a format omul care ești azi, sau un rahat de genul ăsta. Dracu' știe! Dacă te-aștepți să scot îmbărbătări profunde, ai greșit fratele. Marcus ți-ar fi zis ceva înțelept, cu siguranță. Până atunci, hai, că am ceva de făcut și-aș vrea să vii cu mine. Ce zici?, m-a întrebat, și m-a pufnit râsul.

Discuțiile lacrimogene îi erau atât de naturale lui Felix precum le-ar fi fost Umbrelor să zâmbească.

— Mai întrebi?! O iau razna deja dacă mai stăm mult aici, i-am răspuns pufnind.

— Oh, da, mie-mi spui?! Dimineață am dat de Malakas înainte să intrăm în discuții. Se grăbea să-i dea raportul lunecosului ăluia de Demetrios. Ce i-aș fi aranjat puțin fizionomia încrezută... Dar Marcus mai avea puțin și mă fixa în cuie cu privirea. Îneebunesc, frate, dacă mai zăbovim mult pe-aici! Nici nu plecăm după Umbre, nici pe idioții ăia de s-au luat de soră-mea nu-i pot frământa puțin... Dar am ceva important de care trebuie să mă ocup și vreau să te pun la curent și pe tine, a comentat Felix în timp ce deja o pornise spre ușă.

M-am repezit să-mi ridic telefonul de pe noptiera de lângă pat și am luat-o după el. Vorbisem cu Alis puțin mai devreme, dar nu mă linișteam dacă nu o auzeam la intervale scurte. O lăsasem singură la castel, doar cu oameni în jurul ei. Cei rămași nu erau cu adevărat capabili să o protejeze, indiferent de număr sau de cât de antrenați erau. Iar asta mă împiedica să mă relaxez chiar și pentru o secundă. Cât despre crize, cele în care se zbătea cu o disperare nefirească, niciunul dintre acei oameni nu i-ar fi putut egala forța ca să o oprească. Mi-am simțit maxilarele trosnind zgomotos și am ieșit pe holul hotelului, alăturându-mă lui Felix.

Cu o intuiție incredibilă, dar deja familiară în cazul lui, m-a întrebat fără să mă privească:

— Ce mai zicea Alisia? E cuminte, sper.

Am râs. Cuminte? Era o noțiune destul de extinsă în cazul ei.

— N-ai vorbit azi cu ea?, am întrebat în loc să-i răspund.

— Normal c-am vorbit! Ultima dată, acum vreo 2-3 ore. Dar la mine nu face decât să țipe. Sau să mă interogheze. Sau ambele în același timp, mi-a răspuns, dar cu un surâs plin de afecțiune.

Știam deja cât de adâncă era legătura între ei, între toți patru. Chiar și așa, nu înceta să mă surprindă de fiecare dată. Frații Iacob funcționau ca un întreg. Erau atât de diferiți unul de celălalt, dar se completau într-un mod fantastic. Totuși, între Felix și Alisia era o conexiune chiar mai puternică. Sau cel puțin așa o percepușem eu încă de la început.

— Era... bine, să zicem. Pe cât de bine poate fi sora ta când trebuie să stea într-un loc și să depindă de telefoanele noastre ca să afle cum evoluează lucrurile pe-aici, i-am răspuns.

A râs și a scuturat încet din cap.

— N-o invidiez, a comentat pe un ton serios. Dar nici pe noi... Vreun incident? Vreun dor de Umbre?

De data asta și-a fixat atenția pe chipul meu și eram convins că mă scanează în căutarea unor eventuale minciuni sau jumătăți de adevăr.

— Nu, Felix. Mi-a promis că n-a rămas o clipă singură și că se menține ocupată în permanență ca să nu se lase... cuprinsă de stările alea, ce dracu' or fi. Am vorbit oricum și cu Andreas, care mi-a confirmat

același lucru. Bănuiesc că ai făcut-o și tu?, am întrebat mai mult retoric și zâmbindu-i cu subînțeles.

— Evident, a venit răspunsul automat.

Nu mă îndoiam o secundă că nu doar cu el discutase. Nimeni nu mișca în acel castel fără ca el să știe și bănuiam că primește rapoarte periodice de la „armata lui”. Dacă întreba atât de nonșalant despre eventuale episoade ale Alisiei, era pentru că deja avea răspunsul, dar dorea și confirmarea mea. Nu trecuse ușor peste faptul că îi rămăseseră străine cele întâmplate cu sora lui lunile trecute, iar acum sufla și-n iaurt. Îi dădeam dreptate în totalitate. Mă bazam, la rândul meu, pe ferocitatea cu care o proteja. Îmi oferea confort gândul că Felix verifică în mod constant cum stau lucrurile la castel și, în mod egoist și nedrept oarecum, îmi puteam permite să păstrez discuțiile cu iubita mea într-o manieră aparent relaxată și neinvazivă. Eram convins că asta era și motivul pentru care Alisia țipa la frate-su, pe când pe mine mă învăluia în cuvinte dulci și propuneri indecente dintre cele mai incitante.

Am trecut prin recepția înghesuită a hotelului, salutând discret oamenii din spatele pupitrului înalt. Clădirea îmi aparținea acum, sau mai bine zis, aparținea uneia dintre firmele lui bunică-miu. Propusesem să o folosim pentru perioada șederii noastre în Vertica, date fiind poziția strategică, spre ieșirea din oraș, și familiaritatea cu interiorul și oamenii care lucrau în hotel. Sundown Hotel era doar unul dintre cele șapte care făceau parte din lanțul hotelier ce aparținuse lui Theon Novac și toate fuseseră construite ca să asigure o cât mai mare discreție oaspeților ce le treceau pragul. Sigur că locațiile nu fuseseră alese la întâmplare, după cum eram în măsură deja să observ.

— Te deranjează dacă luăm mașina ta?, a întrebat Felix de cum ne-am îndreptat spre parcare hotelului. Este mai mică și ne strecurăm mai ușor pe străduțele înguste din sudul orașului, a continuat în timp ce tasta un mesaj pe telefonul său mobil.

— Luăm Mustangul, desigur, i-am răspuns, pregătind cheia. Felix, unde mergem, mai exact?

A ridicat ochii de pe ecranul telefonului și mi-a zâmbit în colțul gurii.

— Vreau să-ți prezint pe cineva, a fost singura explicație pe care am primit-o.

Ne-am urcat în mașină și am pornit, urmând indicațiile dictate de Felix.

CAPITOLUL II

A FI SAU A NU FI... UCIGAȘ
DE UMBRE

„Privește-n noaptea lumii!... A morții albă pară
Adoarme orice popor, ce astăzi e să moară!...
Atins-am cu paloarea-i poporul tău român
Și-acum din umbra-i moartă eu văd un chip senin,
O rază ce mă-neacă, un gând ce urăsc eu,
Cum demonul urăște un gând de Dumnezeu?
Ci stinge-te odată, o, stea fără de nume!
Au vrei să-mi dispuți oare tu sceptrul peste lume?
Ci stinge-te odată, tu, suflet! Tu, un vis!
Au vrei s-mparți cu mine al spațiului abis?
Un gest îmi trebuie mie, să fac din lume-un nor...
Și ce-mi trebuie oare ca visu-ți să-l omor?”

Mihai Eminescu, Mureșanu

Era deja după-amiază, iar străzile forfoteau de oameni care ieșiseră să se bucure de vremea frumoasă. Întotdeauna mă surprindea aglomerația acestui oraș. Mașini de tot felul se înghesuiau în trafic ori se aliniau pe marginea drumului, parcate pe lângă clădirile mai mari din centru. Pe trotuare, oamenii treceau grăbiți în toate direcțiile, ieșeau și intrau în magazinele mari cu vitrine frumos aranjate, chioșculețe de flori, gustări, reparații sau mixte erau ridicate pe la toate colțurile. Treburile mele mă purtaseră prin multe orașe, unele mai populate, altele aproape pustii, dar Vertica ieșea din tiparul tuturor. Lumea de aici părea mai relaxată, mai